

SZŰCS LÁSZLÓ

Kétszáz bizony

Bevallom, fogalmam sincs, mit jelent ma Arany János életműve betűket ismerő kortársainknak, túl az iskolai kötelező olvasmányokon, leckéken, múzeumi látogatásokon, koszorúzásokon. Mennyire, milyen széles körben jelent élő olvasmányélményt, rendszeres szellemi táplálékot, forrásanyagot, hivatkozási alapot, találkozást a magyar nyelv 19. századi nagy mesterével az iskolakapukon innen. Vagy csupán fejezet az iskolatörténetben, ha egyik legfontosabb is, szép betűhalmaz az emléktábla hideg márványlapján.

Mire lehet jó, mire lehet alkalmas ez a bicentenárium, a maga mindenféle eseményével, túl azon, hogy a politikusok megfogalmazzák alkalomhoz illő veretes gondolataikat, a kerek évforduló szimbolikájába csomagolva üzeneteiket az irodalmon kívüli világnak. (Ősszel majd a 140 éves Ady kínál hasonló alkalmat; ez ha nem is olyan kerek, de talán még több közéletiséget is elbíró lehetőség rejlik benne, kár ugye, hogy semmi kampány a láthatáron.)

Tényleg, mit lehet ma az Arany-életúttal és -életművel kezdeni, mit lehet kihozni belőle, milyen formában lehet érdekes, 21. századi figyelmünkre méltó? Nyilván a legegyszerűbb válasz, a leginkább kézenfekvő

lehetőség kézbe venni a költői termés valamely darabját – ha más nem, valami Aranytól a legtöbb magyar családban akad azért – s keresni, újrafelfedezni, ízlelni. Elismerem, nem valószínű ennek tömeges gyakorlása. Ugyanakkor értő kézzel nyúlhat hozzá, némi kortársiasítással, a színház, teret kínálhat a felidzéshez a világháló, s közösségi élménnyé is tehető a költői univerzum, ha mindez nem is írhatja felül a könyvekkel, versekkel kettesben eltöltött percek, órák intimitását. Én most, miután leírom ezt az utolsó előtti mondatot, leveszek a polcra a szegyzemre talán már kissé poros Arany összesből találomra egy kötetet. Méltó emlékezéséért, netán azt helyettesítve, tegyenek Önök is így!